

διάσαντα ἀρχιτέκτονα κ. Ἰωάν. Μούσην. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ ἦτο διεθνής, ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν διασῆμων καλλιτεχνῶν ἀρχιτεκτόνων, ἐνὸς Γάλλου, ἐνὸς Γερμανοῦ καὶ ἐνὸς Ἀγγλοῦ, μὲ κύρος τοῦτέστι καὶ αὐθεντίαν κριτικῆς ἀπροσβλήτου. Ἡ ἐπιτροπὴ δὲ αὕτη, διὰ τὸ γλυπτὸν μέρος, εἶχεν ἀποφανθῆ ὅτι, ἐὰν ἕξη ὁ καλλιτέχνης αὐτοῦ Βιτσάρης, θὰ ἐτιμᾶτο διὰ τοῦ μεγάλου βραβείου (grand prix).

Σημειωτέον ὡσαύτως ὅτι εἰς τὸ Τμήμα ἐκεῖνο τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1900 (Decoration fixe des édifices publics et des habitations), μεταξὺ πλείστων ὄσων ἀλλοεθνῶν συναγωνισθέντων μόνον ἡ Γαλλία ἐν τῷ προσώπῳ ἕξ γάλλων ἀρχιτεκτόνων (τῶν Plumet & Selmershein, Bernard, Carrier, Charpentier, Escalier καὶ Lambert) καὶ ἡ Ἑλλάς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Μούση ἐτιμῆθησαν καὶ διεκρίθησαν διὰ τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου.

Τὸ θαυμάσιον ἀληθῶς τοῦτο ἔργον, τὸ ὅποσον θὰ ἡδύνατο καὶ θὰ ἤξιζε νὰ κοσμήσῃ καὶ βασιλικὸν ἀνάκτορον, ἔπρεπε νὰ καταστῆ καὶ νὰ ὑπόκηται ὡς τὸ μόνον ὑπόδειγμα ἐλληνικῆς Ἐστίας διὰ τοὺς πολυταλάντους Ἀθηναίους, τοὺς ἐκ πνεύματος ξενομανίας καταδαπανῶντας εἰς ἀκαλαίσθητα, ἐκτρωματικά, δαπανηρότατα δὲ βαναυσουργήματα, ὅσα αὐτοσχεδιάζουν ἀλλοδαποὶ δῆθεν καλλιτέχνη ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀπλοϊκότητα τῶν παρ' ἡμῖν ὀφιπλοῦτων σνωβιστῶν.

Βῆχας χωρὶς ἄδειαν

Θεωρία κατὰ τὰ γυμνάσια νεοσυλλέκτων

Ὁ ὑπαξιωματικός. — Αἴ! ἐσὺ ὁ τελευταῖος, ποιὸς σοῦδωκε τὴν ἄδειαν νὰ βήχῃς τώρα ποῦ εἶσαι στὴ γραμμὴ! Δὲν σὰς εἶπα χίλιες φορές νὰ μὴ βήχητε πρὶν σὰς πῶ τὸ πρόσταγμα: Ἀνάπαυσις;